

Matteo Strukul

MEDICIOVCI

MOCNÝ MUŽ

MEDICIOVCI

Mocný muž

MATTEO STRUKUL

MEDICIOVCI

Mocný muž

Z taliančiny preložila
Mária Štefánková

slovar

Copyright © 2016 by Newton Compton Editori s. r. l.
Casella postale 6214, Roma
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018
Translation © Mária Štefánková 2018

ISBN 978-80-556-2729-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Silvi
Leonardovi

FEBRUÁR 1469

1

Turnaj

Vzduch bol chladný. Lorenzo sa zhlboka nadýchol. Sedel v sedle svojho milovaného žrebca Bleska, čierneho ako uhoľ, žiarivo lesklého, a cítil stúpajúce napätie. Žrebec kopytami nervózne dupal po dlažbe námestia. Zvrtal sa do kruhu a Lorenzo ho ledva udržal.

Z tribún a drevených lavíc sa ozvalo mumlanie, čosi ako modlitba. Z lôží a balkónov, z okien a arkád sa rozliehali vzdychy. Lorenzo hľadal očami Lucreziu. V ten deň bola vznešená pani Donati nádherne oblečená: odev indigovej farby prechádzal do dúhových obsidiánových odtieňov. Perlovosivú *gamurru* mala posítu drahými kameňmi a pekne jej zvýrazňovala krivku poprsia. Krásne biele plecيا jej zahalovala štola z polárnej líšky a hustú neposlušnú hrivu čiernych vlasov, pripomínajúcu vlny nočného mora, mala zopätú v nádherom účese.

Lorenzovi dúfal, že jej v ten deň bude môcť vzdať hold.

Rukou pohladkal šatôčku, ktorú mal uviazanú okolo krku. Lucrezia mu ju vlastnoručne vyšila. Vdýchol z nej vôňu ľalií a mal pocit, že sa ocitol v raji.

V mysli sa na okamih vrátil trochu späť: príchod na turnaj, jeho brat Giuliano v zelenom kabátci, potom prehliadka zoradených dvesto mužov, oblečených v jarných farbách, akoby chceli zmierniť bojové nálady v meste, ktoré sa ešte dovčera topilo v krvi a v korupcii. Mesto, ktoré Piero de' Medici, jeho otec, hoci s podlomeným zdravím, utrápený dnou, s námahou a obdivuhodným úsilím zachránil pred odbojnými rodinami, ktoré potajme spriadali intrigy proti Mediciovcom a viac ráz vyvolali rozličné konflikty. Lorenzovi odovzdal unavenú, vysilenú Republiku na pokraji kolapsu, ktorá sa nevedela spamätať.

No teraz, popri všetkej tej krvi a trápení, nadišiel sviatočný deň turnaja, ktorý sa konal pri príležitosti sobáša Braccia

Martelliho, Lorenzovho dobrého priateľa, stál celý majetok, desaťtisíc florénov, a mal aspoň na nejaký čas vyhnat' z mesta strach a úzkosť.

Lorenzo sa pozrel pred seba: videl drevené zábradlie, ktoré až k nemu viedlo z opačnej strany námestia. A na konci, navlečený do brnenia z plátok, Pier Soderini. V úzkej prilbici so spusteným vizírom vyzeral hrozivo. V zohnutej ruke držal dlhú kopiju z jaseňového dreva.

Zástup hučal, ohlušujúce zvuky prichádzali z ulice ústiacej na Piazza Santa Croce.

Lorenzo ešte naposledy skontroloval štít. Na odraze v kaľuži videl mediciovské farby, žiariace na prikrývke svojho žrebca: päť červených gúl s ľaliou na šiestej, ktorú im udelil francúzsky kráľ ako šľachtickú výsadu. Vyzerali hrozivo ako znamenie pekla.

Z toho čakania a obrovskej zodpovednosti sa išiel zbláznit'.

Stiahol si vizír a svet pred ním sa scvrkol na ľadový prúžok. Uchopil kopiju a ostrohami bodol koňa do slabín.

Zviera v okamihu vyrazilo proti Pierovi Soderinimu ako víchor, ako živá, pulzujúca masa.

Lorenzo cítil, ako mocnému žrebcevi hrajú všetky svaly, počul, ako zablatená prikrývka sviští vzduchom. Uchopil zbraň. Soderini práve vyrazil, keď on už prebehol polovicu vzdialenosti. Zdvihol štít, aby sa čo najlepšie chránil, a namieril dlhú kopiju z jaseňového dreva na cieľ.

Dav zadržal dych.

Lucrezia sedela na vysokej drevenej tribúne a nespustila oči z Lorenza. Nebála sa oňho, len si chcela uchovať v pamäti túto chvíľu. Vedela, ako starostlivo sa jej milovaný pripravoval na tento turnaj, a uvedomovala si, aký je to mimoriadne cenný muž. Už to aj preukázal. A hoci už bol zasnúbený s Clarice Orsini, rímskou šľachticnou, ktorú mu vybrala jeho matka, v ten deň jej na tom nezáležalo. Ani sa neobávala prejavit' mu svoju náklonnosť.

A rovnako sa neobávala ani Florencia a jej obyvatelia, ktorí sa dívali na dvojicu milencov s porozumením, ba priam s nadšením, lebo len ťažko niesli, že muž, ktorý mal poverenie stáť na čele Signorie ich mesta, si vinou matkiných zákulisných ťahov vezme nevestu z Ríma, aj keď zo vznešeného rodu.

No v ten deň nebol čas zdržiavať sa takýmito úvahami. Kone vyfukovali z nozdier do ľadového vzduchu oblaky mod-

rastej pary, plátky z kalenej ocele na brneniach sa leskli, vo vetre sa veselo trepotala farebná záplava vlajok a štandard.

A konečne náraz.

Keď narazilo drevo na oceľ, akoby zadunel hrom. Lorenzova kopija našla neviditeľnú medzierku v obrane Piera Soderiniho a vrazila do náprsného štítu jeho brnenia. Drevo sa roztrieštilo na kúsky a náraz vymrštil Soderiniho zo sedla.

S rachotom dopadol na dlažbu námestia. Lorenzo cváľal ďalej. Blesk sa nespútane rútil ešte kus cesty, potom sa spáľil, prednými nohami hrabúc vo vzduchu a hlasno erdzíac.

Lorenzo sa zastavil, a vtedy ľud obdivne vykrikoval, trochu oneskorene, akoby Blesk svojou povestnou rýchlosťou všetkým ukradol trochu času. Vzápätí sa dav rozhučal nadšením a výkrikmi na slávu. Prívrženci Mediciovcov revali na plné hrdlo, muži hlasno tliekali a ženy sa usmievali a vzdychali.

Lorenzo ešte stále neveril. Neuvedomoval si, čo sa stalo, lebo všetko sa zbehlo tak rýchlo, že jeho samého to prekvapilo najviac.

Sluhovia a zbrojnoši sa rozbehli na pomoc Pierovi Soderinimu, no ten bol zjavne celý, lebo sa dvíhal na nohy aj sám. Sňal si prilbicu a celý červený v tvári krútil hlavou: trochu nazlostene a trochu neveriacky.

Dostal to rovno do hrude!

Lucrezia si prekrížila ruky na prsiach a krásnu tvár jej ožiaril očarujúci úsmev.

Lorenzo zhodil prilbicu i rukavice. Takmer inštinktívne sa dotkol šatôčky. Cítil jej vôňu, opojnú, ľahučkú, a predsa takú veľavravnú.

Tú ženu vrúcne, vášnivo miloval a pokúsil sa vyjadriť to v neobratných sonetoch. Mnohí pokladali tieto jeho výtvo-ry za krásne, no on vedel, že ani všetky slová sveta nemôžu vyjadriť, čo k nej cíti.

Cítil v sebe život. Keď na ňom spočinuli Lucreziine oči, mal pocit, že je v siedmom nebi. Dlhé mihalnice ónyxovej farby a tmavé dúhovky, ktoré akoby chceli uväzniť tieň. Nič krajšie nepoznal. Na nič krajšie si nespomínal.

Ľud postrehol túto krehkú hru očí a gest a vzápätí sa strhol potlesk, ešte mohutnejší ako predtým.

Florenca ho milovala. A rovnako aj Lucrezia. Nevenovala mu viac než bleskový pohľad, no do toho náznaku nekonečnosti, ktorý mala v očiach, sa Lorenzo ponoril a pochopil. Vedel, že bude milovať iba ju, a hoci mu matka vybrala neves-

tu z Ríma, šľachticnú, ktorá zaručovala spojenectvá a dohody užitočné pre rodinu, jeho srdce bude navždy patriť len jednej jedinej žene: Lucrezii.

Zamyslene stál ponorený do myšlienok, kým harald vyhlásil výsledok súboja.

Lorenzo, ktorý jasne zvíťazil, bol vyhlásený aj za víťaza celého turnaja. Jeho priatelia-šľachtici a veľmoži iné ani nečakali. Ako prvý zoskočil z tribúny Braccio Martelli a utekal mu poblahoželať. Dobehol až k nemu. Zbrojnoši mu práve pomáhali zísť z koňa, sňať náprsné aj stehenné pláty, aby mohol vychutnať potlesk davu.

Braccio sa v zápale nadšenia pustil skandovať jeho meno. Dav odpovedal.

Giuliano, mladší z Mediciovcov, sa usmieval z najvyššej tribúny. Bol vysoký a elegantný, s krehkými, jemnými črtami, celkom inými, než mal jeho mocnejší a výraznejší starší brat.

Lucrezia obdivne vykrikla. Bolo jej jedno, že už spôsobi-la dosť veľký škandál, poslala svojmu šampiónovi vzdušný bozk a hodila mu tenučku ľanovú šatôčku.

Lorenzo ju zodvihol. Zaplavila ho vôňa ľalií. Celé mesto sa zhŕklo v pomyselnom objatí okolo svojho milovaného syna.

V jasajúcom dave sa však obšmietal zvláštny tvor, vibrujúci ako tykadlo nejakého hmyzu.

Mal menlivú podobu a rysy mládenca, navyše pekného. No v úškrne, ktorý mu sedel na tenkých krvavočervených perách, škripal strašne falošný tón.

Už čoskoro bude všetka harmónia v troskách, hovoril si tento mlčanlivý pozorovateľ.

2

Riario

Strýko sa nemýlil.

A strýko sa mal už čoskoro stať pápežom. O tom nebolo pochýb: bola to len otázka času.

Girolamo Riario sa pozrel na chlapca, na jeho hlboké modré oči a mahagónové vlasy. Tenké pery mu vykresľovali na tvári krutý úsmev.

Cítil v ňom zlomyseľnú krutosť, trošku skrytú pod harmonickými črtami, no v tej najvyostrenejšej podobe.

Vzdychol.

V mysli mu strašil jeden nápad: ešte ho nemal celkom domyslený a vlastne vyzeral skôr ako neistá hypotéza, čerstvo vyliahnutá a pravdepodobne veľmi ťažko uskutočniteľná. No on neprestával dúfať.

Správny motív bol ten najlepší dôvod konať, aký len človek môže mať. Ten mládenec pred ním ich mal viac ako dosť. A úplne vážnych.

Girolamo si odhrnul dlhý prameň vlasov. Sivé oči mu svietili. Vedel, že ten malý had je diabolsky inteligentný, a on, až príliš ľahkovážny, mu nechcel padnúť do pasce.

„Si si istý tým, čo tvrdíš?“

„Absolútne istý, môj pane,“ odvetil chlapec.

„A videl si ich?“

„Tak ako teraz vás. Tlieskala im celá Florencia.“

Veď to! Láska Lorenza de' Medici k Lucrezii Donati rozhodne nebola nijakým tajomstvom. A hoci sa mohla zdať nepatričná, predsa len nebola odsúdeniahodná. Aspoň nie otvorene. Jeho strýko však pre to celkom iste nemal zmysel. Možno ani pápež, ale to nebola nijaká novinka, a jediný zalúbený pohľad rozhodne nestačil na exkomunikáciu. A napokon, sobáš z rozumu boli časté a skutočnosť, že Lorenzo cítil lásku, či už platonickú alebo fyzickú, voči mladej

Donati, nič neznamenala. Ba naopak, jeho mesto otvorene podporovalo túto ideálnu neveru.

Prekliati Florentania, pomyslel si.

„A čo si ešte videl?“

„Florenciu, môj pane.“

Girolamo zdvihol jedno obočie.

„Florenciu?“

„Mesto toho človeka zbožňuje.“

„To myslíš vážne?“

„Je mi ľúto, ale je to tak.“

Riario vzdychol. Takže opäť. Musí s tým už niečo robiť. Lenže čo? Naozaj bol problém, ktorým sa zaoberal, taký akútny?

„Porozprávaj sa s Giovannim de' Diotisalvi Neronim.“

„S florentským arcibiskupom, môj pane?“

„A s kým iným?“

„No veď pochopiteľne. Ale, ak sa smiem spýtať, z akého dôvodu?“ spýtal sa a na tvári sa mu zjavil jeden z jeho povestných úškrnov. Otázka, mimochodom, bola logická. Girolamo by ho bol najradšej zaškrtil. Čo si to dovoľuje? Na druhej strane bol zvedavý. Lenže čo mu mal odpovedať? Lámal si hlavu. Tá jeho prekliata utáranosť! Prečo menoval Giovanniho de' Diotisalvi Neroniho? Tú vetu vyslovil len tak, v očakávaní inšpirácie, nápadu, záblesku ducha.

Nič.

Čítal v sebe prebytok energie, no bol dostatočne inteligentný a zároveň si uvedomoval, že tie najlepšie nápady sa nezrodili v jeho hlave. Hoci by bol chcel. Tie najlepšie, presné a jasné, pochádzali z diabolskej mysle toho chlapca. O tom sa presvedčil už dávnejšie.

V každom prípade, Neroni mohol byť dobre informovaný, ako sa veci majú. Iste lepšie než on, ktorý trčal tam, medzi Savonou a Trevisom, a vyčkával, kedy jeho strýko zasadne na pápežský stolec.

„Ak nič iné, aspoň sa lepšie oboznámite s náladami šľachty a dozviete sa, čo nepriateľov Mediciovcov frustruje a zlostí.“ Jasná, dokonalá myšlienka, čistá a ostrá ako britva.

„Môžem vám niečo navrhnúť?“ pokračoval ten malý diabol.

Riario prikývol.

Netušil, kam mieri všetkými týmito rečami, ale keby mali viesť k plánu, ako sa zbaviť Mediciovcov, dokonalému a bezchybnému, to by už stálo za reč, keďže, úprimne povedané, presne o to sa usiloval.

„Počúvam ťa,“ povzbudil ho.

Mládenec sa sústredil.

„Nuž, nápad preskúmať terén je úžasný, môj pane, skvelý, dovoľm si povedať, že...“

„K veci!“ zavrátil ho Riario.

„V poriadku. Tak teda, ako správne predpokladáte, florenský arcibiskup Giovanni de' Diotisalvi Neroni určite vytipuje najmocnejšie protimediciovské rodiny a potom by bolo vhodné poštváť ich do takej miery, že by proti Lorenzovi zosnovali nejaké sprisahanie, obvinenie z nejakého zločinu, aby ho dostali do vyhnanstva spolu s jeho bratom. Krv nikdy nie je dobrý nápad, ale vyhostenie, exil, ako sa to prihodilo jeho dedovi Cosimovi, by mohlo byť ideálne riešenie.“

„Si o tom presvedčený?“ spýtal sa Girolamo.

„Absolútne. Viete, môj pane, Lorenzo de' Medici je v istom zmysle súčasťou svojho mesta: ak mu ho vezmete, vezmete mu aj všetku jeho moc. A potom, povedzme to rovno: jeho otec Piero je hlupák a ich stranu veľmi oslabil. Lorenzo by nám mohol narobiť problémy, ale keby sme konali teraz, kým je mladý a neskúsený, môžeme byť o kus pred ním a to by otvorilo cestu niektorej rodine, ktorá by šla poruke vám a vašej strane.“

„Vynaliezavé, môj mladý priateľ, vynaliezavé, ale neisté: lebo, pýtam sa, aké by mali byť obvinenia, ktoré by ho dostali do vyhnanstva, o ktorom hovoríš?“

„V skutočnosti, môj pane, by obvinení mohlo byť mnoho, ale len jediné by umožnilo aj taký prísny trest.“ Ten chlapec rozprával ako skúsený politik a v Girolamovi rástol nepríjemný dojem, že ho porodilo rovno nejaké diabolské lono.

„A to je ktoré?“ Jeho hlas prezrádzal obrovskú netrpezlivosť.

„Velezrada,“ bez váhania odvetil chlapec.

Girolamo Riario zdvihol obočie.

„Viete, môj pane, vo Florencii žije istý umelec, ešte nie je slávny, ale nepochybne je veľmi nadaný. V skutočnosti je aj inžinier a vynálezca. Na svete neexistuje človek, ktorý by sa mu vyrovnal inteligenciou a duchom. Ešte je veľmi mladý, pochopiteľne, ale čoskoro už o ňom budeme počuť. Keby sme mohli dokázať, alebo lepšie, keby to mohla urobiť niektorá naša spriaznená rodina, že Lorenzo a tento muž spolupracujú na vývoji takej mocnej zbrane, ktorá by bola nebezpečná pre ktorýkoľvek štát a mala by byť použitá na

napadnutie okolitých kráľovstiev a tým by vrhla na Florenciu zlé svetlo, lebo by ju všetci nenávideli a obávali sa jej... No vtedy, aspoň si myslím, nebudeme mať problém rozvrátiť stranu Mediciovcov a prostredníctvom niektorej spriatelenej rodiny odovzdať mesto vám. So všetkou pravdepodobnosťou budeme môcť obviniť Lorenza z velezrady, a dokonca aj z kacírstva, zo slepej dôvery vo vojnu a vedu, ktoré prekračujú hranice stanovené cirkvou.“

Potom sa chlapec odmlčal.

Girolamo naňho prekvapene vyvalil oči.

Potom povedal: „Skvelé, skvelé, chlapče! Samozrejme, že je to všeobecný plán plný netušených nástrah, ale práve preto sa ním budem aspoň zaoberať. Choď teda a uskutočni náš plán. Neponáhľaj sa. Máme čas. Moja strana ešte len prichádza k moci. Medzičasom si vytipujeme rodinu. A potom si zosumarizujeme všetky prvky, ktorými by sme mohli odstaviť Mediciovcov. A keď budeme na vrchole síl, udrieme. A urobíme to takým spôsobom, aby sa Mediciovci už nikdy nepozviechali. Povedz svojej matke, že si veľmi cením nápady jej syna. A rád by som to spečatil aj dôkazom mojej nehybnúcej úcty, prosím, prijmi ju.“ Pri týchto slovách Girolamo Riario vytiahol z jednej zásuvky mahagónového stola zamatový mešec blankytnej farby a hodil ho chlapcovi.

Ludovico Ricci ho v letku zachytil, bolo počuť nezameniteľný cinkot striebra.

„Ste veľmi štedrý, pane môj.“

Potom sa obrátil na podpätku a pobral sa k dverám.

„Ešte čosi, Ludovico.“

Chlapec zastal a obrátil sa k pánovi.

„Ako sa volá ten geniálny mládenec, o ktorom si hovoril?“

„Leonardo da Vinci,“ odvetil mladý Ricci.

3

Lucrezia a Lorenzo

„Má výrazné oči a silnú povahu. Dúfam, že sa ti bude páčiť a bude vedieť splniť každé tvoje želanie, syn môj. A čo je ešte dôležitejšie, zaručí ti spojenectvá a priateľstvá, ktoré ti boli doteraz odopierané, a len sám Pánboh vie, ako veľmi to naša rodina potrebuje.“ Záplava Lucreziiných slov vychvaľovala Clarice, akoby bola príslubom nového života Florencie.

No Lorenzo o tom nebol presvedčený. Ani trochu. Isteže, chápal záujmy Štátu, veď nebol nijaký zelenáč, ale na druhej strane ho ani trochu nenadchýnalo to, čo sa hovorilo o jeho budúcej neveste. Vychádzala mu ako nábožná, punktičkárka, starostlivá žena, čo iste neboli cnosti na zahodenie, no jeho práve tieto nezaujímali. Ako by sa oni dvaja mohli zhodnúť?

Pokúsil sa svoje rozpaky aspoň v skromnej miere vysloviť pred matkou. A to so všetkou diplomaciou a láskavosťou, ktorej bol schopný.

„Drahá matka, to, čo hovoríte, ma pochopiteľne teší a som vám nekonečne vďačný za všetko, čo pre mňa robíte. Ja sa však pýtam, či si myslíte, že Clarice má i také prednosti, ako je bystrosť, inteligencia a prítťaživosť, vlastné mladým ženám v jej veku...“

Pri týchto slovách Lucrezia zmrazila syna pohľadom. Bola to elegantná, no chladná žena. Črty tváre sa vyznačovali uvážlivou tvrdosťou, a ak bolo treba, vedela sa tváriť neoblomne.

„Môj milý Lorenzo, poviem ti to teraz, iba jediný raz, aby som sa už k tejto téme nemusela vracaať. Viem, že si absurdne zbláznený do Lucrezie Donati. Nehovorím, že to dievčaťko nestojí za tvoj pohľad, ale aby bolo jasné: musí to prestať. A čo najrýchlejšie. Poznám tvoj temperament, a čo je ešte horšie, poznám aj ten jej. To dievča má v sebe oheň, ktorý ti neprinesie nič dobrého, to mi ver. Nehovoriac o tom, že odo

dnes si nesmieš dovoliť nijaké hlúposti. Clarice prichádza z Ríma a je z rodu Orsiniovcov: je to jedna z odvekých najvznešenejších rodín a už len pre toto ju nemožno odmietnuť. Viem, že Florencii nejaký čas potrvá, kým ju prijme, no ak s tým začneš ty, príde to samo. A neopováz sa v tejto veci robiť problémy. Po istom čase aj ty budeš môcť uvažovať o nejakom rozptýlení, napokon, ja o tom niečo viem, veď som prijala do rodiny dcéru inej ženy a odpustila som tvojmu otcovi jeho poklesok. No jednu vec si zapamätaj. Tvoj otec má krehké zdravie a trpí chorobou, ktorá mu už nedovoľuje byť tým mužom, čo býval. Teraz nadišiel tvoj čas a nesmieš sa poddať tlaku Republiky. A moc vo Florencii získaš sobášom s Clarice Orsini. Takže čím skôr sa prispôbiš, tým lepšie pre nás všetkých.“

Lorenzo pridobre rozumel nevyvrátiteľným argumentom svojej matky a bol si vedomý aj toho, že bude musieť čeliť tisícim problémom a úkladom, najprv v Ríme a potom vo Florencii, nadviazať vzťahy medzi Mediciovcami a Orsiniovcami, prekonať triedne rozdiely, votrieť sa do priazne rímskej šľachty. A predsa, strhujúca živočíšnosť Lucrezie Donati, jej pohľady, postava, jej spôsob obliekania a chôdza, celé to bol čistý pôvab, zvodnosť, záhada a dobrodružstvo. A toto potreboval, aby sa mohol cítiť živý, príťažlivý, neporaziteľný. Ale vedel, že toto jeho matka počuť nechcela.

„Upracem si to v hlave a budete na mňa pyšná,“ povedal. „Dám si pozor na nepriateľov a zostanem verný odkazu svojho otca a ešte predtým starého otca, a teda zmyslu pre mieru, ktorý je základom slušnosti a kompromisu. Ale nikto odo mňa nemôže chcieť, aby som zabudol na Lucreziu Donati.“

Matka vzdychla. Znova uprela oči na syna.

„Poklad môj, ja to chápem, a ver mi, že chcem len tvoje šťastie. Som rada, že si to povedal, a nikto ani neočakáva, že na svoju Lucreziu zabudneš. No priprav sa na to, že ako manželku si budeš vážiť Clarice Orsini, pretože osud Florencie sa spája s ňou, a ešte čosi: usiluj sa, aby ju aj mesto prijalo tak, ako si zaslúži. Aj by som celkom verila, že ten nedôverčivý a chladný závan proti nej je výsledkom tvojho neuváženého konania. Snaž sa ovládnuť a presvedčiť našich ľudí, aby ju uctievali ako kráľovnú. Bude to tvoja pani a tak sa k nej musíš aj správať. Pochop, že spojenectvo medzi Rómom a Florenciou je teraz nesmierne dôležité, pretože dobrý pápež Pavol II. je na našej strane, no nikde nie je povedané, že tak-

to bude zmýšľať aj jeho nasledovník. Musíme sa na to prichystať. S rodinou Orsiniovcov na našej strane možno, hovorím možno, budeme mať väčšiu nádej aj pri prípadnej novej nominácii, ktorá by nám nemusela byť príliš po chuti. Rozumieš?”

„Pravdaže rozumiem,“ trochu podráždene odpovedal Lorenzo. „Veľmi dobre viem, že za nomináciou arcibiskupa v Pise Filippa de' Medici stál Pius II. a že takýto výsledok bol možný len vďaka tlaku starého otca Cosima. A rovnako nepochybujem ani o tom, že súčasný florentský arcibiskup je proti nám... Fakty to jasne ukázali. Napokon, práve ja som zabránil atentátu na ceste do Careggi, spomínate si?“

Lucrezia prikývla.

„A za týmto ohavným činom stál opäť florentský arcibiskup. Takže je nad slnko jasnejšie, že čaká len na nejaký škandál, aby ma mohol ukrižovať...“ Lorenzo sa na okamih odmlčal a potom pokračoval: „Počúvajte, matka moja, chcem, aby bolo jasné: čo sa týka mojej manželky, nemusíte sa ničoho obávať. Budem príkladným manželom a pozorným druhom, ale nežiadajte odo mňa, aby som ju miloval. Toto nemôžem. Aspoň nie hneď teraz. Poznám svoje povinnosti a dobre viem, akí nemilosrdní sú moji nepriatelia. Na druhej strane si však myslím, že vďaka svojmu postaveniu mám na ľudí istý vplyv. Minule pri turnaji na počesť Braccia Martelliho som mal pocit, že prostý ľud, stredná vrstva, a dokonca aj časť šľachty je na mojej strane. Nebudem sa zriekať toho, čo som. Je vo mne oheň, ktorý ak správne ovládnem, môže byť našej rodine na osoh, aspoň toto mi musíte priznať.“

„Objím ma,“ povedala Lucrezia, keď počula jeho slová, „a ani na okamih si nesmieš myslieť, že si ma sklamal. To, čo som ti povedala, je pre tvoje dobro a preto, že si ťa veľmi vážim, a som presvedčená, že ty a len ty, syn môj, môžeš priviesť Mediciovov k takej sláve, akú si zaslúžia, ak budeš pokračovať v diele svojho otca, ale najmä svojho starého otca Cosima, ktorý ťa tak miloval.“

„A ktorý mi tak chýba,“ uzavrel Lorenzo. Podišiel k matke, ktorá vstala z kresla, a objal ju tak vášnivo, akoby objímal milenkú.